

træde som et Tillæg til Loven af 1857, hvorved den ønskelige Klarhed og Overstuelighed over Stoffet vilde tabes, har troet at burde foretrække at søge den gjældende Lov afløst af en ny samlet Lov, hvori da er optaget, hvad der fremdeles er forment at kunne bibeholdes af Loven af 1857.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragrafer skal man bemærke Følgende:

ad § 1.

Uagtet den Bestemmelse om de examine-rede Dyrlægers Eneberettigelse til at behandle smitsomme Kreatursygdomme, hvormed nærværende Paragraf indledes, ifkun udtaler, hvad der forlængst, ogsaa af Domstolene, er statueret at være gjældende Ret, har man dog til Forebyggelse af al Tvivl fundet det rettest, at Loven kom til at indeholde en udtrykkelig Tilfjendegivelse herom.

Søvrigt slutte de i Paragrafen indeholdte Forrifter sig nøie til den tilsvarende § i Loven af 1857, i hvilken der kun er foretaget nogle Redaktionsforandringer samt enkelte ved senere Forandringer i Lovgivningen paa andre Omraader nødvendiggjorte Ændringer.

ad § 2.

Foruden de i Loven af 29de December 1857 § 2 ommeldte Sygdomme ere i Henhold til Sæns 2det Stykke Mund- og Klovesygge hos samtlige flobærende Husdyr og miltebrand-artet Rosen hos Svinet ved tvende Kund-gjørelser henholdsvis af 10de April 1875 og 29de Januar 1873 blevne optagne blandt de ondartede smitsomme Sygdomme, og de ere derfor blevne medtagne i Paragrafens Op-regning af Sygdomme af den nævnte Bestaffenhed. Derimod er det ikke længer fundet nødvendigt i Overensstemmelse med Kund-gjørelse af 22de September 1860 at henføre Nygmarsvstysus hos Hesten til de ondartede smitsomme Sygdomme, idet denne Sygdom ikke nu anses for mere smitsom end forskjellige af de andre Husdyrsygdomme af tyfus og putrid Karakter, der henregnes til de mildere smitsomme, blandt hvilke den derfor i Lovforslagets § 10 er bleven optagen.

Til den Indenrigsministeren i Loven af 1857 § 2 givne Bemyndigelse til at henføre ogsaa andre end de i Sen nævnte Sygdomme til de ondartede smitsomme bør formentlig slutte sig en tilsvarende Bestemmelse om Myndighed for ham til, naar Veterinær-myndighederne maatte anbefale saadant, omvendt at henføre en Sygdom fra de ond-artede til de mildere smitsomme.

ad § 3.

For at det Offentlige skal kunne faa Vej-lighed til med fornøden Kraft at gribe ind for at undertrykke eller forhindre den videre Udbredelse af smitsomme Sygdomme er det en nødvendig Betingelse, at der om det virkelige eller formodede Udbrud af saadanne Sygdomme uden Ophold gjøres Anmeldelse til rette Bedkommende. Den Anmeldelsespligt, der ved Loven af 1857 § 3 i saa Henseende er paa-lagt Cjeren, er derfor her søgt yderligere præciseret særligt med Hensyn til, inden hvilken Tid Anmeldelse skal foregaa, og hvem den skal paahvile i Cjeren's Fraværelse. At der, naar Kvægspest er udbrudt paa en Egn, paalægges Bedkommende en videregaende Forpligtelse i denne Henseende, vil formentlig paa Grund af denne Sygdoms særdeles Far-lighed findes vel begrundet.

ad § 4.

Ved Anordningen af de foreløbige For-anstaltninger, som Dyrlægen, naar han mener at have forefundet et Tilfælde af ondartet smitsom Kreatursygdom, strax har at træffe, har man troet at burde foreslaa ham tillagt en noget videregaende Myndighed, end den nu gjældende Lovgivning hjemler ham. Ifølge denne (Lov 1857 § 4) er han nemlig i saa Fald kun berettiget til at foretage Afsondring af de angrebne Dyr, men derimod ikke til at forbyde Bortbringelse fra Stedet af de tilshueladende Hunde, men mulig allerede imi-tede Dyr af Besætningen, hvortil der udfor-dres et Dekret af Politimesteren; en øieblikkelig Standning af al Omsætning af for Smitte mistænkelige Dyr maa imidlertid anses som en af de aller vigtigste fore-løbige Forholdsregler til Forhindring af Sygdommens videre Udbredelse, og Dyrlægen bør derfor formentlig være baade berettiget og forpligtet til uden Ophold hertil at træffe Foranstaltning. Ligeledes er det af Vigtig-hed, at Dyrlægen ikke alene kan „forestrive“ men ogsaa om fornødent paase, at de Steder, hvor det syge Dyr har henstaaet, og de Gjen-stande, hvormed det har været i Berøring, strax blive underkastede fornøden Rensning og Desinficering, idet Udfigten til en hurtig Undertrykkelse af en Smitsot i en ganske sær-deles Grad afhænger af den større eller mindre Omsigt og Omhyggelighed, hvormed de trufne foreløbige Foranstaltninger blive gennemførte.

ad § 5.

Det Sædvanlige vil selvfølgelig være, at Politimesteren ved Afgjørelsen af, hvorvidt han ved sit Dekret vil beordre en eller flere Besætninger satte under offentligt Tilsyn,